

toljski muzej, za katerim vodijo stopnice k cerkvi Ara Coeli, kjer je bila trdnjava s templjem Junone. Slika na str. 369. nam kaže sedanji Kapitolij od nasprotne strani. Gledavec ima pred seboj v sredi razvaline Cezarjevega templja. Če se čitatelj potruži in primerja to podobo s podobo na str. 373., ki kaže rekonstrukcijo onega dela Rimskega Fora, ki leži pod Kapitolijem, dobi približni pojem o tem, kaj je ostalo od nekdanje krasote. Vrsta stebrov pod Kapitolijem z arhitravom je ostanek Saturnovega templja. Na desni stoji še slavolok Septimija Severa. V sredi je Fokov steber. Rekonstrukcija na str. 373. nam kaže prizor, kakršnega je imel v pozni cesarski dobi gledavec, če se je postavil pred Cezarjev tempelj, tja, kjer so zažgali Cezarjevo truplo in koder je govoril Antonij svoj znani pogrebni govor. Dasi so nastale razne zgradbe brez reda v teku stoletij, je bil vendar prizor impozanten in slikovit, vreden, da je bil Rimljan ponosen nanj, ne glede na zgodovinski pomen, ki ga ima tukaj vsaka ped zemlje. V naslednjih številkah pojdemo od spomenika do spomenika. — „Jupiter iz Otrikolov“ (str. 371.) je najlepša izmed vseh Jupitrovih glav, kar so jih našli doslej, eden najdražjih zakladov vatikanskega muzeja. Ime ima od tod, ker so ga našli v mestu Otricoli. Delo je grško iz pozne dobe in nam kaže, kako so si Grki predstavljali ideal moža-očeta, moči, dostojanstva, oblasti.

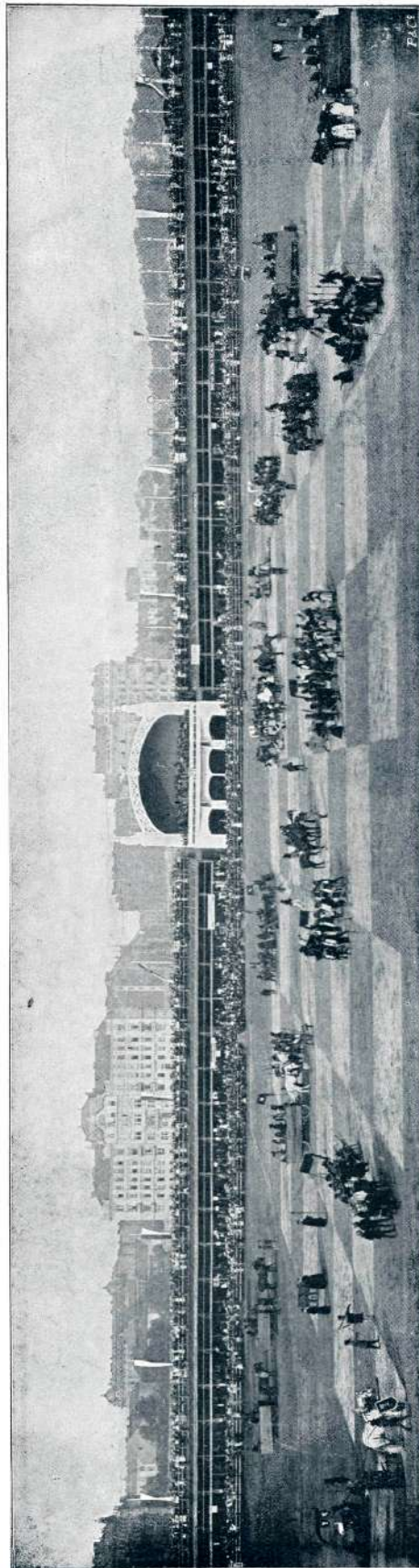

Božidar Flegerič.

Dne 9. junija ob 10. uri zvečer je umrl v Slovenskih goricah znani slovenski pesnik in pisatelj — Božidar Flegerič. Zadnji čas je živel doma, kjer je počasi hiral in izhiral zapuščen od sveta in potrt in zlomljen na duhu. Mnogoštevilna udeležba od strani občinstva pri njegovem pogrebu je dokaz, da je bil pokojnik med svojimi rojaki znan in priljubljen, dasi je živel in deloval malo časa med njimi. Rojen je bil 1. 1841. v Vodrancih v ormuškem okraju, ljudsko šolo je obiskoval doma, gimnazijo je dovršil v Mariboru in Varaždinu, a v Gradcu je študiral klasično in slovensko filologijo. Po končanih vseučiliščnih študijah v Gradcu je bil imenovan profesorjem v Oseku, kjer je mnogo časa z uspehom deloval med hrvaško mlaščino. Bil je zelo izobražen in pravi strokovnjak v stari in novi filologiji, kar spričujejo tudi razni njegovi spisi po različnih časnikih in listih. Svoje pesmi je objavljaval v Janežičevem „Glasniku“ („Kraj Mure“, v Pajkovi „Zori“ („Medjimurski izdihljaji“, „Domači glasovi“, „Domačinke“ itd.) Srce mu je bilo v prvi vrsti za rodno grudo ter je osobito krasno opeval Mursko polje, a znal se je s svojim duhom dvigniti tudi iz svoje ožje domovine ter se je ogreval tudi za celo Jugoslovanstvo, osobito za Srbe. Pisal je tudi v „Zoro“, „Kres“ in „Slovanski Svet“. Izmed njegovih prigradnih pesmi se najbolj odlikuje pesem v spomin Raiču. Bil je tudi sotrudnik našemu listu in nam je še pred kratkim poslal življenjepis zvezdoznanca in modroslovca Boškoviča. V svojih pesmih se posebno rad spominja domovine, in nekatera mesta v njih so nežna in topla skoro kakor v Gregorčiču. Tako n. pr. v pesmi „Moja prošnja“:

„K trsu mene pokopljite,
z menoj trsu pognojite,
ki rodi za domovino — — —“

Tudi v osebnem razgovoru je večkrat izražal želje, da bi rad po vseh močeh koristil svoji domovini. Storil je kolikor je bilo v njegovi moči. Bodi mu lahka zemljica, med rojaki pa hvaležen spomin!

ŠAHOVSKI TURNIR V PRAGI NA LETNI